

въ нейнитѣ невинни уста. И тя му се прѣдстави сто пѣти по-хубава, по-мила и драга на сърдцето му, отколкото всѣкой другъ пѣтъ, — сто пѣти прѣвѣсходяща всички смъртни жени и всички богини. И, когато си помисли, че Неронъ, може би, обладава вече всичко, което така дълбоко му е легнало въ душата, което е станало за него источникъ на животъ, усѣти такава ужасна мъка, щото искаше да си удри главата о стѣнитѣ на атриума; той чувствуваше, че може да полудѣе и че непрѣмѣнно би се лишилъ отъ разсѣдка си, ако не му оставаше една послѣднѣя длѣжностъ — отмѣщението. По-рано му се чинѣше, че не ще може да живѣе, ако не намѣри Лигия, а сега така сѣщо дълбоко чувствуваше, че не ще може да умре, до дѣто си не отмѣсти за нея. Само тая мисль му доставяше извѣстно облекчение. „Азъ ще станѣ твой Касий Херей!“ повтаряше той, като се обръщаше мислено къмъ Неронъ. Послѣ, като бръкнѣ въ вазитѣ съ цвѣтя, стоящи около имплювиума, той сграбчи шѣпа прѣстъ и произнесе страшна клѣтва въ името на Ереба, Хекота и въ името на своитѣ домашни богове, че ще си отмѣсти за Лигия.

И, наистина, станѣ му по-леко. Сега понѣ има за какво да живѣе, има сѣ какво да прѣкара днитѣ и ноцитѣ. Той се отказа отъ намѣрението да ходи у Авела и заповѣда да го носѣтъ въ Палатинския дворець. По пѣтя той разсѣди, че, ако го не допуснатъ до цезаря или ако поискатъ да видѣтъ има ли у него орѣжие, то това ще бѣде доказателство, че цезарь е грабнѣлъ Лигия. Обаче, той не зе орѣжие. Той бѣше загубилъ всѣко съзнание и, както обикновено се случва съ хора, увлѣчени отъ една мисль, знаеше само това, че трѣбва да отмѣсти. Той не искаше да осуети това желание съ неумѣстно бързанье. Освѣнъ това, той искаше прѣди всичко да се види съ Актея, понеже мислѣше, че отъ нея ще узнае истината. Отъ врѣме на врѣме го съживяваше надеждата, че, може би, ще види тамъ и Лигия, и тая мисль правѣше да го побиватъ трѣпки. Не ли я е грабнѣлъ цезарь, като не е знаелъ кого грабнува? Може би, Неронъ ще му върне Лигия още днесъ. Но той тутакси разбра неоснователността на това прѣдположение. Ако искахъ да му върнатъ Лигия, щѣхъ да му я върнатъ още вчера вечерята. Само Актея може всичко да разясни, за това трѣбва бърже да се види съ нея.

Като се спрѣ на това рѣшение, Виниций заповѣда на робѣтѣ да усилятъ крачкитѣ; по пѣтя мислитѣ му се лутахъ, той мислѣше ту за Лигия, ту за плана на отмѣщението. Той е слушалъ, че жрецитѣ на египетската богиня Пахти умѣятъ да пращатъ мъки и болки кому искатъ и се рѣши